

DE DROOMMOORDENAAR

(Die Vasenschlacht)

Criminele komedie in drie bedrijven

door

H. DAHLBERG

vertaling

Hub Fober

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **DE DROOMMOORDENAAR - DIE VASENSCHLACHT** gaan opvoeren, dienen in alle programma-boekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **H. DAHLBERG** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **4** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

Mam - mevrouw Kollenburg, een energieke levendige weduwe tussen de vijftig en zestig, graag pratend, zoals veel alleenstaande vrouwen, snibbig, met de logica van 'n miss Marple, niets aan het toeval overlatend en steeds precies weten willend waar ze aan toe is.

Joyce - haar dochter, 'n knappe meid van rond de dertig, net zo doelbewust als haar moeder, maar met 'n onwankelbaar geloof in het goede; houdt aan haar mening vast, ook als twijfels aan haar knagen; naast deze vorm van naïviteit, straalt ze natuurlijke sex en charme uit en om haar angst aan te jagen is al 'n middelzware aardbeving nodig of op z'n minst 'n spin op haar slaapkamer.

Bob - haar vriend c.q. geliefde, zich proberend voor te doen als een bemiddeld man van de wereld, steeds erop bedacht mannelijk overwicht te etaleren en fouten te vermijden; daarbij heeft hij slechts één probleem: dit lukt 'm slechts zelden.

Braks - vriendelijke, steeds correct geklede zestiger, die beslist geen Derrick of Columbo wil zijn, maar eerder 'n commissaris van politie, zoals de doorsnee burger zich die 't gemakkelijkst kan voorstellen, ondoorgrondelijk en scherpzinnig, zowat het midden houdend tussen verstandige menselijkheid en plicht gebonden ambtenarij, en niet geheel en al zonder zelfironie.

DECOR:

Het verhaal speelt in een modern ingerichte en de hele bühne vullende livingroom. Vanuit de zaal gezien is er in de linkse korte kant een deur die naar de slaapkamer voert. In de rechter korte kant een open doorgang, die naar de voordeur leidt. In de brede achterwand links 'n soort glas- of tuindeur, via welke men op het terras komt. Naast deze deur een ferm raam, waardoor dit terras zichtbaar is. Indien visueel niet mogelijk, dan maar suggestief. Op de rechterzijde achter is 'n kleine huisbar gesitueerd. Verder 'n volwassen huiskamertafel, waaromheen passende stoelen, al naar gelang de beschikbare plaatsruimte 'n bank of zitje etc. Moderne schilderijen aan de wanden, ergens 'n spiegel en daarbij in de buurt ook 'n telefoon. Kortom, alles bij elkaar, niet extravagant, maar naar de tegenwoordige moderne stijl, naar eigen inzicht van de regisseur.

EERSTE BEDRIJF

Het is heel vroeg in de morgen en nog half donker, terwijl de telefoon aan het rinkelen is.

Joyce: *(op uit slaapkamer in vlotte nachtkledij, duidelijk dat ze zo uit bed komt)* Als dat z'n vrouw is, krijgt ze toch de wind van voren! *(drukt ergens op 'n knop, waardoor de bühne de normale verlichting krijgt)* Midden in de nacht! Ze lijkt wel gek! *(neemt de haak af)* Zeg, wie u ook bent, als u maar weet dat 't geen stijl is... Bob? Nee, die slaapt nog, wat dacht u wel! U kunt... *(ontzet)* Bob? Ja maar zeg, ik denk dat je netjes naast me in bed ligt en dan ben je, ja waar eigenlijk? En waarom ben je weggegaan? Ik heb er niet eens iets van gemerkt... Je vrouw... nu hou op met die onzin en vertel me liever... Ja maar Bob, ben je gek geworden? En weet je, ik bedoel, weet je zeker dat ze dood is...? O nee... Maar waarom ben je dan midden in de nacht naar je eigen huis gegaan, daar moet je toch 'n reden... O man, hou nu eens op met dat paniekerige gedoe... Nee, dat doe je niet! Hoor je me!? Geen politie voordat we samen met elkaar gesproken hebben! Laat alles zoals 't is en kom hier naar toe, versta je? *(hangt op, loopt opgewonden heen en weer, duidelijk over d'r toeren, niet wetend wat te doen, naar de telefoon, aarzelt nog 'n moment en draait dan resoluut 'n nummer, wacht 'n poosje)* Mam! *(krijgt duidelijk 'n lawine woorden over zich heen, dan met nadruk)* Ik weet hoe laat 't is mam, maar er is iets naars gebeurd... Bob z'n vrouw is dood! Iemand heeft haar vermoord! *(pauze)* Maar nee mam! Denk je soms dat ik je midden in de nacht opbel, omdat ik slecht gedroomd heb? Ik moet nu met iemand praten, begrijp je dat dan niet... Oké mam, neem me niet kwalijk, niet met iemand, maar met jou. *(pauze)* Nee, Bob is niet hier... Onzin mam, hij heeft 't toch niet gedaan...! Waarom niet, waarom niet? Eerstens omdat hij bij mij was, tenminste het grootste deel van de nacht en tweedens, omdat hij zoiets gewoonweg niet doet, dat voel ik nu eenmaal... Nee mam, je moet niet hier naar toe komen... echt niet mam, laat dat nou! Mam, hoor je! *(kijkt naar de haak, begrijpt dat 't te laat is, hangt op, loopt weer opgewonden op en neer, grijpt automatisch een op 'n stoel liggende regenjas, loopt daarmee via de doorgang af, onmiddellijk weer terug, gaat naar haar slaapkamer, onmiddellijk weer terug, ochtendjas aantrekkend, men hoort de voordeur gaan, Bob op via doorgang, neemt haar woordloos in z'n armen, even maar, valt daarna op 'n stoel neer, hoofd in z'n handen, Joyce wacht geduldig)*

Bob: 't Is allemaal zo onbegrijpelijk! 'n Nachtmerrie! En als ik er nu nog

'n verklaring voor had. Maar die heb ik niet!

Joyce: Laat je de tijd.

Bob: (*staat op, gaat naar het raam en met blik op het terras*) Joyce, ik geloof dat ik d'r vermoord heb.

Joyce: Je bent niet goed wijs! Wat bedoel je met "ik geloof"? Zoiets weet men toch zeker!

Bob: Ik niet.

Joyce: Oké, laten we nu eens helemaal van voren af aan beginnen. Wat was toen je de woning binnenkwam?

Bob: Dat is 't 'm nu net. Ik weet niet eens hoe ik de woning binnen geraakt ben.

Joyce: Wil je daarmee soms zeggen, dat je door die ene fles whisky van de kaart was?

Bob: Dat heb ik me ook al afgevraagd, maar ik kan 't me moeilijk voorstellen.

Joyce: Wat dan? Je bent toch niet zomaar opeens toegetreten tot het gilde der slaapwandelaars!

Bob: (*op haar toe*) Weet je Joyce, 't is allemaal zó onwaarschijnlijk, dat ik 't zelf niet begrijp. Hoe moet iemand anders 't dan begrijpen? Heb jij bijvoorbeeld ooit eens gedroomd dat je huis in brand stond en dan zó duidelijk, dat je meteen na het ontwaken bent gaan kijken of 't werkelijk aan 't branden was?

Joyce: Zeker, dat zal van tijd tot tijd iedereen wel eens hebben.

Bob: Zie je, en zo'n droom heb ik nu gehad. Ik had weer eens ruzie met d'r en in blinde woede heeft ze me toen 'n vaas naar m'n hoofd gesmeten. Ik heb ze echter opgevangen en teruggeworpen, waarna ze tegen haar hoofd in stukken vloog. Ik wilde schreeuwen, maar zoals dat in dromen nu eenmaal gaat, dat lukte niet. En toen viel me opeens op, dat de vaas er niet eentje was uit m'n eigen woning, maar van hier. En langzaam werd me duidelijk dat ik droomde, 'n nachtmerrie had. Ik ben toen helemaal wakker geworden, zag jou liggen, vredig slapend, ben nog naar de vaas wezen kijken op het terras en heb me toen zelf gedwongen verder te gaan slapen.

Joyce: Je had dus, net als bij de vuurdroom, het gevoel, dat je naar de vaas moest gaan kijken, om er zeker van te zijn dat er niet echt iets gebeurd was

Bob: Zoals gezegd ja. Maar daarna ben ik weer ingeslapen. En vanaf dat moment, totdat 't me duidelijk werd dat ik thuis was en naast 'n dode stond, ben ik elk sprankje herinnering kwijt. (*Joyce peinst in niet begrijpen en dan gaat de voordeurbel*) Politie! (*in paniek*) Maar hoe kan die 't nu al weten?

Joyce: Maar nee toch. (*via doorgang af*) Dat is mam, ik had haar gebeld.

(Bob ondertussen weer naar het raam, naar het terras kijkend)

Mam: *(duwt Joyce bij het binnenkomen 'n natte paraplu in de hand, trekt haar natte regenjas uit, gooit die ergens neer en praat zonder pauze)*

Een verschrikkelijke geschiedenis. Alsof ik 't heb zien aankomen! Maar je kunt niet zeggen, dat ik je niet vaak genoeg gewaarschuwd heb dat zoiets niet goed gaan kón! 'n Verhouding met 'n getrouwde man, kom nou! Nog 'n wonder dat zij hém niet om zeep heeft geholpen. *(ziet Bob nu pas bij 't raam staan, alsof de hele geschiedenis 'm niets aangaat)* En, heeft hij 't tenminste toegegeven?

Joyce: Mam, praat geen onzin. Hij heeft 't immers niet gedaan!

Mam: Hoezo niet? Waar was hij dan toen je me gebeld hebt? 'n Wandelingetje maken? Bij die regen? En waarom is hij hier en niet bij de politie? En hoe heeft hij 't gedaan?

Joyce: Mam, zou je nu niet eerst eens de moeite nemen om te luisteren?

Mam: Ik heb al geluisterd, aan de telefoon, toen je me belde. Maar toen was 't immers al lang gebeurd en daarom vraag ik me af, waarom 't hier nog niet wemelt van de politiemensen.

Joyce: Omdat hier niemand vermoord werd!

Mam: O zo. Dan wemelt 't dus in zijn woning. En waarom is hij dan hier? Is hij er tussenuit gepiept?

Joyce: Mam, we hebben de politie immers nog niet gebeld.

Mam: Ongelooflijk! Iemand stuurt z'n vrouw naar de eeuwige jachtvelden en doet niet eens wat iedere andere welopgevoede moor...

Joyce: *(onderbrekend)* Hou alsjeblieft op over Bob in de derde persoon te praten, wil je! Hij is er immers zelf, weet je!

Mam: Eerstens praat ik niet met hem, maar met jou, en tweedens gaat 't daar net immers om, dat hij hier is. Onschuldig dus, maar wel op de vlucht!

Bob: *(zich hen toewendend)* Je moeder heeft gelijk. Ik moét 't eenvoudigweg gedaan hebben! In dronken toestand, of als slaapwandelaar, wie weet.

Joyce: *(ontzet)* Bob, zoiets mag je nog niet eens denken, laat staan vertellen!

Mam: *(ironisch)* Ach zo. Hij heeft 't dus wel gedaan, maar weet van niets. Hij neemt 'n aks, of 'n mes, weet ik veel, en helpt haar 't hoekje om... maar niet met opzet.

Bob: *(laconiek)* Met 'n vaas. De scherven liggen overal verspreid.

Mam: *(droog)* Aha, met 'n vaas. Nou ja, weer eens iets anders.

Joyce: *(trionfantelijk)* Ja, met de blauwrode Chinese vaas. En die staat op het terras.

Mam: O zo. En waarom staat ze hier, als hij ze in zijn woning stukgegooid heeft?

Joyce: Omdat hij dat alles slechts gedroomd heeft mam.

Mam: Nou zeg, fraai om 'n oude vrouw zo onnodig op te winden. Ik moet midden in de nacht opstaan, alleen om me 'n ongeluk te schrikken en naderhand ook nog te horen, dat de vermoorde leeft.

Joyce: O nee mam! Als je ook maar eens één keer luisteren wilde! (*indringend*) Bob heeft hier geslapen en gedroomd, wat waarschijnlijk tegelijkertijd in zijn woning werkelijk gebeurd is.

Mam: O zo. Maar dan moet hij toch ook de moordenaar gezien hebben.

Bob: Ik heb 'm gezien.

Mam: En hebt u 'm ook herkend?

Bob: Zeker weten.

Joyce: Mam, nu begrijp 't toch. Hij heeft zichzelf gezien. (*gaat op haar toe*) Waarom denk je nou dat ik je gebeld heb? Omdat ik je hulp nodig heb mam, dat is toch logisch. Op dit moment speelt 't toch absoluut geen rol of je Bob wilt geloven of niet. Feit is toch, dat dit geen kwestie meer is die Bob alleen aangaat, maar ook mij.

Mam: Hoezo ook jou?

Joyce: Denk toch eens logisch na. Als Bob van hieruit naar huis gaat, z'n vrouw vermoord en dan weer hier terugkomt, denk je dan, dat er ook nog maar één politieman zal twijfelen of ik eh...

Mam: (*ontzet*) Of jij eraan hebt meegedaan! En, heb je?

Joyce: Of dat ik op z'n minst geweten moet hebben wat hij van plan was?

Mam: (*begrijpend*) Natuurlijk. Dit zijn immers de basiselementen, waaruit elk criminalistisch verhaal wordt opgebouwd. Echtgenoot heeft vriendin, kan zich niet laten scheiden, omdat zijn vrouw 't geld heeft, dus brengen die twee de echtgenote om het leven. Logisch. (*ontdekt het nu pas*) Maar zeg, toch zeker niet met 'n vaas! Zoiets mag toch niet naar 'n moord uitzien!

Joyce: Zie je wel. Langzaamaan begin je nu zelf te ontdekken, dat 't niet allemaal zo kan zijn als je denkt.

Mam: Jeetje zeg. Ik heb eens over zo'n geval gelezen. Een man kwam bij de politie met precies zo'n verhaal. Hij lag vredig te slapen en droomde opeens dat hij z'n vrouw met een bijl de schedel had ingeslagen. En toen hij 's morgens wakker werd, lag ze naast 'm met ingeslagen schedel, precies zoals hij gedroomd had.

Joyce: En? Had hij 't ook werkelijk gedaan?

Mam: Dat heb ik vergeten. Maar daar kunnen we misschien nog wel achter komen.

Joyce: Maar waarom? Bob heeft 't immers niet gedaan!

Mam: Hoe kun je dat nu zo zeker weten?

Joyce: Kom nou mam, zelfs onder hypnose zal iemand niets doen waartoe hij anders ook niet in staat is. En hij speelt 't nog niet eens

klaar om 'n karper te slachten, als je je dat tenminste nog kunt herinneren.

Bob: (*kleintjes*) Die verweerde zich immers ook nog duchtig.

Joyce: Je vrouw dan niet soms? Je zomaar 'n vaas naar je hoofd te slingeren!

Bob: Maar ik heb al vaak genoeg lust gevoeld m'n geliefde echtgenote te vermoorden.

Mam: (*tot Joyce*) Hoe weet je eigenlijk zo zeker, dat niemand dat doet waarvan hij droomt?

Joyce: Dat is wetenschappelijk bewezen. Hoe vaak heb ik al niet gedroomd dat ik kan vliegen. Nou en, kan ik 't?

Bob: Nu ben ik helemaal overtuigd.

Joyce: Kom, hou alsjeblieft op met die rare verhaaltjes. Vertel me liever eens hoe 't nu verder moet.

Mam: Hebben jullie niet zo 't idee, dat 't stilaan tijd wordt om eindelijk eens de politie te waarschuwen?

Joyce: Zeker. Maar van tevoren moeten wij 't er wel over eens zijn wat we hen vertellen.

Bob: Wat denk je van de waarheid?

Mam: In feite is dat ook mijn idee. Maar dan komt niet alleen meneer Bob Wolters achter de tralies, maar met zekerheid ook m'n dochter. (*tot Bob*) En dat wilt u toch zeker niet ook nog op uw geweten laden, meneer de droommoordenaar?!

Bob: Misschien zouden we het kunnen houden op noodweer. Zij is uiteindelijk begonnen.

Mam: En welke nood was dat dan? U hebt de vaas uiteindelijk toch opgevangen en toen had u ze in handen! Die arme vrouw was op dat moment immers weerloos.

Joyce: (*sarcastisch*) Die arme vrouw! Heb je vergeten, dat ze toen net geprobeerd had Bob van 't leven te beroven?

Mam: Helaas is haar dat niet gelukt. Want in dat geval zou niemand jou hebben kunnen verwijten dat je er ook iets mee te maken had.

Joyce: Toe nou mam. Wil je Bob soms ook nog voorschrijven wat hij en hoe hij moet dromen?

Bob: Ik geloof, dat 't maar het beste is, dat ik niet zeg dat ik hier was. Ik lag thuis in bed vast te slapen en heb niets gehoord.

Joyce: Misschien is dat inderdaad wel 't beste.

Mam: Kom zeg. Dat moet dan toch wel 'n bijzonder diepe slaap zijn geweest. Dat zal niemand geloven. En wie moet dat dan wel geweest zijn, die 's nachts komt binnensluipen, 'n vaas tegen andermans hoofd aan diggelen gooit en dan eenvoudig weer weg kuiert. Bovendien ook nog zonder iets mee te nemen. Of heeft hij dat soms wel?

Bob: Natuurlijk niet.

Joyce: Waarom niet? Wie kan 't tegendeel bewijzen? Je zegt gewoon, dat alle sieraden verdwenen zijn.

Mam: En de heer des huizes heeft niets gemerkt.

Joyce: Hij had 'n slaapmiddel genomen, of watjes in z'n oren.

Bob: Kom zeg. Voor hoe dom houden jullie de politie eigenlijk? Die hebben toch zo door wat voor 'n voortreffelijk huwelijk 't was.

Mam: Dat de liefhebbende echtgenoot 'n vriendin heeft, en zich op financiële gronden niet kan laten scheiden! Dan helpen je geen slaapmiddelen meer en ook geen watjes in de oren.

Bob: Precies. Ik moet gewoon de waarheid vertellen. *(tot Joyce)* En ik zal er wel voor zorgen, dat jij er niet in meegesleept wordt.

Mam: En hoe, als ik vragen mag? Nee nee, zo werkt dat niet.

Joyce: *(intussen bij het raam naar het terras kijkend)* Zei je niet dat de vaas hier stond?

Bob: Zeker. Toen ik wakker werd ben ik nog extra wezen kijken.

Joyce: Maar ze is er niet meer.

Mam: Ook dat nog! Heb anders nog nooit gehoord van slaapwandelaars die met vazen gaan slepen. Hoever is 't eigenlijk van hier tot aan die woning?

Bob: Te voet twintig minuten.

Joyce: Hoezo te voet? Was je dan niet met de auto?

Bob: Nee.

Joyce: Dus je kunt je wel herinneren dat je te voet gegaan bent.

Bob: Dat niet. Maar toen ik terug wilde naar hier, was de auto er niet.

Mam: En nat bent u ook niet geworden? *(tot Joyce)* Toen jij me belde, regende het anders behoorlijk.

Bob: *(z'n kleren betastend, dan perplex)* Nee, nat ben ik niet geworden.

Mam: Dat is dan toch op z'n zachtst uitgedrukt verwonderlijk.

Joyce: *(tot Bob)* En hoe ben je dan zo vlug, en dan ook nog droog en wel, terug kunnen komen?

Bob: Ik had 'n taxi besteld.

Mam: *(sarcastisch)* Werkelijk heel slim. Nu heeft de politie tenminste helemáál geen moeite meer met de bewijslast.

Joyce: Maar op dat idee komen die toch nooit.

Mam: Zou best kunnen. Want dan zou hij de eerste moordenaar in de geschiedenis zijn, die 'n taxi naar de plaats des misdrijs heeft laten komen.

Joyce: Bob is geen moordenaar.

Mam: Tenminste geen professionele.

Bob: Nou, dat is dan tenminste toch iets.

Joyce: En wat gaan we nu doen?

Mam: Hoe meer ik erover nadenk: hier helpt alleen nog maar blind vertrouwen.

Joyce: (*opgelucht*) In Bob!

Mam: Maar nee, in het werk van de politie bedoel ik. Zoveel domheid zullen die nooit incalculeren.

Bob: Dan houden we 't dus op de waarheid?

Mam: (*spottend*) Welke waarheid bedoelt u eigenlijk? U weet toch niet eens wat er gebeurd is! Nee nee, de enige logische oplossing lijkt me die van dat alibi.

Joyce: Wat bedoel je daarmee?

Mam: Jouw Bob was de hele nacht hier, versta je, hij is niet weg geweest. Daar kun je op zweren.

Bob: En verder?

Mam: Pas nu, (*kijkt op horloge*) om zes uur in de morgen, begeeft u zich naar huis, gaat daar uw vrouw vinden, neemt nog vijf minuten de tijd om ontzet te zijn en belt dan de politie.

Bob: Maar...

Mam: Geen maar, geen nachtmerrie, geen ruzie, geen vaas.

Joyce: Wat bedoel je met "geen vaas"? Hoe moet die dan van hier in zijn woning zijn gekomen?

Bob: (*ontdekt 't nu*) Om daar 'n probleem van te kunnen maken, zouden ze eerst moeten weten dat 't jouw vaas is, ik bedoel, dat ze tot voor kort hier stond.

Joyce: (*twijfelend*) Ik weet niet... Waarom zouden ze niet navraag doen naar waar die vaas vandaan komt? En dan weten ze ook zo, wie ze gekocht heeft.

Bob: Nou en? Ik natuurlijk!

Joyce: Maar ik was erbij!

Bob: Hoe zou de verkoopster nu moeten weten, dat 't niet mijn vrouw was met wie ik die vaas gekocht heb?

Mam: Hebben jullie dat ding zo uit de winkel meegenomen, of laten bezorgen?

Bob: Bezorgen laten natuurlijk.

Mam: Prachtig. Dan zijn ze ook in 'n mum van tijd achter 't adres.

Bob: Duidelijk. Maar hoe had ik ze anders kunnen laten bezorgen?

Mam: (*honend*) Ja, hoe anders?

Bob: Maar wel op m'n kantooradres.

Joyce: (*opgelucht*) Och ja! Van daaruit heb je haar immers mee naar hier gebracht.

Mam: En op kantoor? Wie heeft ze daar aangenomen?

Bob: Het manusje van alles. (*trionfantelijk*) "Zult u bij uw vrouw 'n goede beurt mee maken," zei hij nog.

Joyce: En hoe zit 't met de vingerafdrukken? Op de scherven zullen toch wel die van mij staan.

Bob: (*met trots*) Die heb ik natuurlijk weggewist.

Mam: Ongelooflijk toch, waaraan men in 'n droom niet overal denken kan. Of moet!

EINDE EERSTE BEDRIJF

TWEEDE BEDRIJF

Enkele uren later, Joyce zit, nu aangekleed, dubbend in 'n fauteuil, Mam staat bij de huisbar 'n drankje te regelen, uit de radio klinkt ochtendmuziek, die dan ten einde gaat, waarna een gongslag de voorbode van de nieuwsuitzending is.

Stem: Het is acht uur en hier volgt onze nieuwsuitzending. De orkaan Lucie, die op zo verwoestende wijze de kusten van Florida teisterde, heeft zich, tegen alle verwachtingen in, thans een weg gezocht...
(Joyce, al bij de gongslag in actie gekomen, zet de radio op dit moment af)

Mam: *(met 'n glas met inhoud nader komend)* Waarom heb je 'm afgezet? Hierna volgt altijd het regionaal nieuws, dat weet je toch.
(Joyce zegt niets en Mam neemt plaats en zet, de spreker imiterend, het nieuws voort) Hedenmorgen werd de presidente van de Arwo-ondernemersgroep, waartoe ook de Arwo-airlines en de Arwo-hotelketen behoort, mevrouw Patricia Wolters, dood in haar woning aangetroffen. Onder de verdenking, haar met 'n vaas om het leven te hebben gebracht, werd...

Joyce: *(vertwijfeld onderbrekend)* Maar hij kán 't niet geweest zijn!

Mam: En waarom niet?

Joyce: Omdat hij 't gewoon niet geweest zijn kán!

Mam: *(droog)* Ach zo. Daarom.

Joyce: Mam, we zijn nu zeven maanden bij elkaar. En als ik zeg "bij elkaar" is dat ook zo in de ware zin van het woord. Ieder kent de gedachten en gevoelens van de ander, als waren 't z'n eigene. Ik heb dat nog nooit zo meegemaakt en je weet, dat ik toch al 't een en ander meegemaakt heb!

Mam: Jij? Laat me niet lachen! Ik ben toch steeds degene geweest die de scherven na afloop bij elkaar heeft moeten vegen... *(ontdekt 't)* Hé zeg, hoor je ook hoe toepasselijk dat klinkt in dit geval?

Joyce: Och mam, jij met je eeuwig sarcasme! Besef toch, in dit geval is 't allemaal anders. Nu gaat 't niet om mij, maar om hem. En deze keer is 't geen kwestie van iemand kwijt te willen raken, maar om 'm te behouden! Met andere woorden: we moeten in 'm geloven!

Mam: Van wie is dat: Shakespeare of Hitchcock?

Joyce: Aan dat cynisme van jou ga ik nog eens ten onder.

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto